עדה סרנוסקי, העולם הזה

ריבקה בורג:

„אנחנו לא נוהגים לשמור סודות זה מזה!"

תוכנית־הטלוויזיה „אלה הם חייך" עם הד"ר יוסף בורג הוקלטה בשבוע שעבר בהפתעה מוחלטת לד"ר בורג. לשאלתי כיצד לא פחדו להפתיע אותו כל־כך, נעניתי כי התייעצו עם מישפחתו.

פניתי אל רעייתו של הד"ר בורג, גברת ריבקה בורג, ושאלתי אותה אם לא פחדה שההפתעה תגרום לבעלה התרגשות גדולה מדי.

טלוויזיה

אני מכירה את בעלי כבר 45 וחצי שנים. חשבתי וקיוויתי שהוא יעמוד בזה, והנה מסתבר שגם צדקתי.

● **האם התייעצת עם רופא?**

כן ולא. הבת שלנו היא רופאה, ואני ידעתי שהיא תהיה נוכחת במקום.

● **וכיצד הוא קיבל את ההפתעה?**

כבר תראי את זה כשיקרינו את התוכנית. מובן שהוא התרגש מאוד, וגם אני התרגשתי מאוד.

● **אחרי שנגמר הכל, והלכתם הביתה, האם לא אמר לך בעלך „סידרת אותי" או משהו כזה?**

לא. אין מילים כאלה בלכסיקון שלנו.

● **אבל אני בטוחה שהגיב לכך שאת ידעת, והוא לא.**

אני הייתי מרוצה מאוד שזה נגמר, כי במשך כל הזמן שידעתי על התוכנית היתה לי הרגשה משונה מאוד. אנחנו לא נוהגים לשמור סודות זה מזה, ולכן הרגשתי הפעם מוזר. אבל כאשר יצאנו מאולפני־הטלוויזיה וישבנו באוטו, הסתבר שהאוטו לא נדלק. אז כבר לא דיברנו על התוכנית ועל הסודיות, אלא על איך נתפוס איזה טרמפ הביתה.

(דניאלה שמי)

עדה סרנוסקי, העולם הזה

עדה לזרוביץ:

„לא הסתכלתי בחוכנית מפני שפחדתי לראות!"

מי שלא ראה את שיר־הפתיחה מתוך „סיבה למסיבה" האחרון הפסיד. 18 מנבחרינו, בביצוע ריבקה'לה מיכאלי וטוביה צפיר, בתנועה, בזמר ובמחול, גרמו לעוויתות־צחוק היסטריות, ולפי בקשת הקהל שודרו שוב, בסוף התוכנית, וגם ב„ערב חדש" ביום ראשון. אין ספק שהשיר הוא פנינה אמיתית בנוף הטלוויזיוני שלנו.

שאלתי את עדה לזרוביץ, מי שאיפרה את 18 הטיפוסים, איך היתה העבודה.

היתה עבודה של כיף. נעים וקל לעבוד עם ריבקה'לה ועם טוביה. רק שמים להם את הפיאה ומורחים קצת איפור, וכבר הם מקבלים את ההבעה של האובייקט לחיקוי, ומתחילים לדבר בקולו, וזה נפלא.

● **איזה טיפוס היה הכי קשה, ואיזה הכי קל?**

היה קל מאוד עם שושנה ארבל־אלמוזלינו. שם, מלבד האיפור, גם הדבקתי אף. ברגע שאומרים לריבקה'לה שהולכים לאפר אותה ברמות שרת־הבריאות, היא כבר דומה לה. כשאיפרתי את טוביה לדמותו של עמיר פרץ, היה לי קשה לעבוד, כי התגלגלתי מצחוק.

● **אני מניחה שבל מי שהיה בסביבה התגלגל מצחוק.**

אף אחד לא היה בסביבה. יש לי כבר ניסיון בדברים כאלה. אנשים או צוחקים ומפריעים לעבוד או עומדים ונותנים עצות. אז

טלוויזיה

אני פשוט מסלקת את כולם, ונועלת את הדלת. הכי קשה היה לי הטיפוס של הוריץ, ואני מרגישה שגם לא הצלחתי איתו מי־יודע־מה, לכן גם לא ראיתי את התוכנית.

● **לא ראית?**

לא. אני מפחדת שלא אהיה מרוצה מהוריץ, ויהיו לי טענות כלפי עצמי.

● **כמה זמן לקחה העבודה על כל 18 הטיפוסים?**

ביחד עם כל שאר המופיעים זה לקח יומיים. טוביה אומר שהוא יציע אותי בעניין המהירות לספר־השיאים. אבל זה לא מפני שאני כל־כך זריזה. זה מפני שזה הזמן שנתנו לי. אילו היו נותנים יותר זמן, אני בטוחה שהיה יוצא טוב יותר.

● **עבורי, כצופה, לא היית צריכה להתאמץ יותר. זה היה טוב מאוד ויותר מזה. אגב, עשית כבר משהו כל־כך גדול ומסובך בטלוויזיה?**

אני עובדת בטלוויזיה מאז מאי 1968, כלומר מההתחלה, ונדמה לי שזו העבודה הכי מסובכת שעשיתי מאז ועד היום.

● **את מי מ־18 נבחרינו, פרי עבודתך, את הכי אוהבת?**

כשאראה את התוכנית, אגיד לך.

(דניאלה שמי)

אלי דסה, העולם הזה

ארז לולו:

„לכדורגלן יש חובות ואין זכויות אלמנטריות!"

חוק הביטוח־הלאומי מסווג את הכדורגלן הישראלי כמי שאינו שכיר ואינו עצמאי. אין השחקנים זכאים לביטוח־תאונות, ושיעור תגמולי־המילואים שלהם מינימלי. הדבר פגע מאוד בשחקנים, שעיקר פרנסתם מתבססת על הכדורגל. הנושא התחיל להגיע לדיונים מישפטיים, כדי ששיר־העבודה־והרווחה יכיר בכדורגלנים כבעובדים שכירים או עצמאיים, לצורך קביעת זכויותיהם וחובותיהם על־פי חוק הביטוח הלאומי. ארז לולו, שחקן קבוצת הכדורגל מכבי תל־אביב, מתפרנס רק מכדורגל.

● **גם אתה בין הנפגעים?**

בהחלט, כמו רבים מעמיתיי בכדורגל. אמנם השתחררתי רק לפני חצי שנה מצה"ל, אבל בשרות־המילואים שאעשה אצטרף לרשימת־הנפגעים.

חשוב מאוד להבין שמישחק־הכדורגל מלווה בפציעות רבות ובתאונות־עבודה לאין־ספור, מעצם אופיו וטיבו של המישחק. הסיכויים של שחקן כדורגל לא להיפגע הם אפסיים. מהות העבודה במישחק היא פיסית, ולכן השחקן מועד לפורענויות רבות. כפי שעובר במיפעל־ייצור נפגע ממכונה, או ששוטר נפצע בעת מילוי תפקידו, כך נפצע השחקן במישחק.

בעונה שחלפה הייתי מושבת במשך שלושה חודשים, בגלל פגיעה בשריר הירך, כלומר — הייתי בבית, ולא עבדתי.

● **קיבלת פיצויים מהביטוח הלאומי?**

ספורט

המוסד הזה אינו מכיר בי ובשחקנים אחרים, ולכן לא קיבלתי כל תשלום בעיקבות פציעתי, שהיא תאונת־עבודה.

● **אינו מכיר בכם — למה?**

אבסורד: במיקצוע הכדורגל אתה חשוף לכל־כך הרבה פגיעות ופציעות שלעיתים קרובות הן קריטיות לגבי המשך תיפקודך. אין לך כל בסיס וגב כלכלי, המבטיח את קיומך לימים קשים מעין אלה, אנו משלמים מס־הכנסה ואנו משרתים בצה"ל כנדרש. אנו רק בעלי חובות, וללא זכויות אלמנטריות ביותר.

● **אתה נשמע ממורמר.**

זאת לא המילה המדוייקת. מפחידה אותי המחשבה שאין לי בסיס כספי, המגן עליי במצבים כמו פציעה בעת מישחק או אימון. המחשבה שיום אחד אני עלול להישאר תלוי באוויר בגלל תאונת־עבודה גורמת לחרדה, כי כל ההגנה הכלכלית והקיומית שלי עומדת על כרעי־תרנגולת.

● **אתה פועל בנגד מדיניות זו, המקוממת אותך?**

לצערי אני די שייך לאדישות הכללית שקיימת בציבור הכדורגלנים בארץ, שמרביתם אינם מודעים לחומרת הבעייה. חיים את הרגע, את ההווה, שפירושו קבלת משכורות די מכובדות, ולא מקדישים מחשבה לעתיד. קיימת מעין השלמה. כך הוא הכדורגל הישראלי, ואלה סממניו.

(עודד רכטמן)